

Hồi 39

Trùng Trùng Sát Khí

Tại hán mặt đỏ kêu lên một tiếng quái dị, cấp tốc lùi lại, rồi thốt oang oang:
- Hay chưa ! Ta biết các người đến đây với ác ý mà! Các người to gan lắm đấy mới dám vào tận hang cọp mà vuốt râu hùm.

Rồi hấn gọi to:

- Các người đâu? Địch đã đến kìa!

Từ trong khu rừng trúc, do bốn phía ập vào, hơn mười người xuất hiện, ánh đao chớp chớp, khí thế vừa nhanh vừa mạnh.

Chúng vây quanh bọn Lệ Tuyết Linh. Hoàng Quân Nhã run sợ, lí nhí:

- Thân đại hiệp ... đại hiệp đã nói đây là nhà của một vị lão hữu mà... Sao...

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Phải! Song chừng như bọn này điên hết rồi!

Lệ Tuyết Linh bức quá, cầu nhàu:

- Đúng là một bọn vô dụng. Đầu óc của chúng bay mất phương trời nào rồi. Trì Cung nuôi cái thứ phế vật này thật là vừa tốn kém vừa phiền phức, cho y mà cũng cho ngoại nhân luôn.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:

- Cứ theo ta nghĩ thì Trì Cung đang gặp rắc rối chi đây. Nếu không thì bọn này đâu đến nổi mất bình tĩnh như vậy chứ!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng, hai tay khoanh trước ngực thốt:

-Đệ chán quá! Lão ca có hứng thú thì đối phó với bọn chúng cho đệ xem nhiệt náo đi!

Thân Xương Ngọc đằng hắng một tiếng, đảo mắt nhìn quanh bọn đại hán. Thấy tên nào cũng khấn trương, hơi thở dồn dập, đao hoành trước ngực, sẵn sàng vung ra. Đại hán mặt đỏ hét:

- Ba tên kia sao chưa chịu xuống ngựa nạp mạng? Phải biết chủ nhân của chúng ta chẳng phải là tay dễ trêu đấy nhé!

Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:

- Các người yên trí đi. Hãy cho ta biết việc gì đã xảy ra tại đây?

Đại hán mặt đỏ hét to hơn:

- Các người còn đóng kịch nữa sao? Rõ ràng là các người do lệnh của cừu nhân đến đây để do thám sự tình, lại còn giả ma vờ quỷ, định lừa chúng ta à?

Thân Xương Ngọc trầm gương mặt:

- Người ăn nói hồ đồ quá. Đáng tiếp nhận một sự giáo huấn nghiêm khắc!

Đại hán mặt đỏ vẫn hét:

- Rồi người sẽ biết ai giáo huấn ai!

Đạo hán ra lệnh:

- Anh em đâu! Nhất tề xông vào!

Chúng đang xốc đao, sắp sửa tấn công thì một bóng người từ trong nhà vọt ra, đồng thời quát:

- Khoan!

Người đó trạc tứ tuần, thân vóc cao, ốm , mặt trắng, không râu.

Y xuất hiện rồi, bọn đại hán lập tức lùi lại, đứng nghiêm.

Đại hán mặt đỏ nghiêng mình cung kính trình bày:

- Bẩm Sách lão gia ! Mấy tên kia hẳn là gian tế đến đây để do thám sự tình. Chúng biết chủ nhân vắng mặt nên giả thói hoành hành không xem ai ra gì. Bọn thuộc hạ...

Người đó như không nghe đại hán nói gì. Vừa trông thấy Thân Xương Ngọc vội nghiêng mình làm lễ, vẻ kính hoàng hiện rõ nơi gương mặt...

Y thốt:

- Đáng chết! Đáng chết! Thân lão gia đến, lại chẳng hay trước thành ra thất lễ tiếp đón ! Sách Hổ này xin chào mừng lão gia ...

Thân Xương Ngọc vòng tay đáp lễ, mỉm cười hỏi:

- Sách tổng quản cứ tự nhiên! Việc gì đã xảy đến cho các vị trong mấy lúc gần đây vậy?

Sách Hổ đáp :

- Đây không phải là chỗ đàm đạo, xin thỉnh lão gia và hai vị bằng hữu vào nhà uống chén trà, rồi tại hạ sẽ tường thuật sự tình cho đại gia biết.

Bọn Lệ Tuyết Linh xuống ngựa, Thân Xương Ngọc chỉ Sách Hổ giới thiệu:

- Vị tổng quản của Trì Cung đó. Một huynh đệ từng theo Trì Cung suốt hai mươi năm dài, tên Sách Hổ, ngoại hiệu Dương Thế Vô Thường.

Sách Hổ được Thân Xương Ngọc tán dương, bối rối quá gượng cười hỏi:

- Chẳng hay nhị vị là ai ?

Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:

- Hoàng Quân Nhã cô nương và Lệ Tuyệt Linh!

Sách Hồ sững sờ, lâu lắm y mới ấp úng:

- Lệ...Tuyệt Linh ! Diêm La Đạo Lệ Tuyệt Linh?

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Đúng rồi !

Sách Hồ lau mồ hôi trán, không quay đầu lại, cất tiếng gọi to:

- Mã lão tam!

Đại hán mặt đỏ, mồ hôi lạnh ướt mặt, vâng một tiếng bước tới, sợ hãi hỏi:

- Sách gia có điều chi phân phối ?

Đưa tay chỉ Thân Xương Ngọc, Sách Hồ hỏi:

- Người biết ai đó chăng?

Mã lão tam lắc đầu:

- Dạ tiểu nhân không biết!

Sách Hồ cao giọng:

- Đệ nhất cao thủ hạt Sơn Tây, bá chủ trong hắc đạo, tổng thủ lĩnh bảy mươi chín bang hội tại Trung Điền Sơn, họ Thân, tên Xương Ngọc, ngoại hiệu Huyết Phủ đó !

Gương mặt đỏ của Mã lão tam biến thành xanh rờn, đôi mắt tròn tròn như vọt ra khỏi trứng rớt ra ngoài. Rồi Sách Hồ chỉ Lệ Tuyệt Linh tiếp:

- Còn vị này là Diêm La Đạo Lệ Tuyệt Linh , một tôn sư trong võ lâm, một thiên thần trong hắc đạo.

Đoạn y gần từng tiếng:

- Người đã nghe kỹ chưa ?

Mã lão tam sợ quá, rung rung người:

- Biết rồi... Sách gia !

Một tay nắm ngực áo, tay kia tát vào mặt mã lão tam, tát đến trào máu miệng. Sách Hồ hét:

- Có đến tạ tội với Thân đại gia và Lệ đại ca hay không?

Mã lão tam để nguyên máu me, không dám chùi đi, bước tới trước mặt Thân Xương Ngọc, trong khi Thân Xương Ngọc bảo:

- Đủ rồi Sách tổng quản ! Cho tại hạ xin đi !

Mã lão tam ấp úng:

- Tiểu nhân... đáng tội chết... có mắt mà không thấy Thái Sơn... xin Thân đại gia và Lệ đại gia tha tội...

Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Chẳng có gì! Nên nhớ là từ nay dè dặt thái độ một chút!

Sách Hồ quay mình, định trừng phạt luôn bọn kia. Lệ Tuyết Linh bước tới, khuyên giải:

- Thôi, bỏ qua đi Sách tổng quản ! Dù sao thì việc cũng đã qua rồi, trừng trị chúng cũng muộn, vả lại còn gây ngỡ ngàng cho bọn này nữa. Trì Cung sẽ cho bọn này là hẹp lượng.

Sách Hồ vội thốt:

- Không giáo huấn chúng một lần cho chúng ghi nhớ thì sau này chúng sẽ tái phạm nữa đó chứ. Cũng may là chúng gặp Thân đại gia và Lệ đại gia, chứ gặp tay khác thì ít nhất cũng có mất tên mất mạng rồi. Mà bọn tại hạ lại mang tiếng là kém lễ độ với khách phương xa.

Dừng lại một chút, y tiếp:

- Giao tình giữa Thân đại gia và chủ nhân tại hạ thâm hậu như thế nào hẳn chúng phải hiểu chứ ! Có đâu hồ đồ đến bại hoại gia pháp như thế? Ít nhất chúng cũng phải hỏi han kỹ lưỡng, chứ làm gì vừa gặp khách là quát tháo hùng hổ một cách vô kỷ luật như vậy được.

Lệ Tuyết Linh vừa khuyên giải vừa cho biết chàng và Thân Xương Ngọc không hề lưu ý đến việc nhỏ mọn đó, Sách Hồ mới dịu giận, khoát tay cho bọn thuộc hạ, nạt:

- Trở về vị trí gấp, cho hết bản mặt ta!

Hơn mười tên đại hán rút lui ngay. Sách Hồ thỉnh ba người vào nhà. Thân Xương Ngọc vừa đi vừa hỏi:

- Trì Cung vắng mặt à?

Sách Hồ cười khổ:

- Gần đây có hai vụ rắc rối xảy ra trong thành. Chủ nhân phải đích thân vào đó để lo liệu. Người mới đi hôm qua thôi, có lẽ đêm nay hay sáng mai sẽ về.

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Liên quan đến sanh ý của các vị?

Sách Hồ gật đầu:

- Phải, lần thứ nhất, sự việc xảy ra cách đây độ nửa tháng, chính tại hạ được chủ nhân sai phái đến nơi xem xét, song chẳng gặp đối phương, ba ngày trước đây, sự việc đó lại tái diễn cho nên chủ nhân nổi giận, đích thân vào thành.

Lệ Tuyệt Linh hỏi:

- Mà việc gì thế?

Sách Hồ thở dài:

- Bọn tại hạ có mở hai toà tử lâu trong thành, phía trước bán thức ăn, phía sau mở sòng đổ bạc. Bỗng nhiên có một gã, chẳng biết từ đâu đến đòi tiền. Bọn giữ sòng dĩ nhiên là không đáp ứng, kết quả là song phương động thủ...

Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:

- Rồi sau đó?

Sách Hồ thở dài, tiếp:

- Mười bảy tên gác cổng bị đánh tơi bời, mười bốn thọ thương, ba được thoát nạn. Đối phương không rụng một sợi lông. Nghe nói hấn không có một tắc sắt, chỉ dùng hai tay không mà giao chiến, lại đứng nguyên một chỗ mới đáng sợ.

Lệ Tuyệt Linh kêu lên:

- Đúng là một cao thủ!

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Không ai chết?

Sách Hồ lắc đầu:

- Mười bốn tên bị đánh ngã chẳng tên nào chết. Bất quá chúng còn thở nhưng tình trạng có khác gì chết đâu. Chúng như bị trúng phong, cứng đờ thân thể, chỉ còn đôi mắt là nhấp nháy được thôi. không ai nói năng được một tiếng nào. Gân và xương không đứt gãy, da thịt còn lành lặn. Chẳng làm sao biết được nguyên nhân.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:

- Thần trí kẻ thọ thương còn sáng suốt chẳng? Trên da thịt có dấu vết gì đặc biệt không? Ví dụ như màu da biến đổi, hoặc dấu thâm đen hay đỏ?

Sách Hồ suy nghĩ rồi đáp:

- Chẳng như chẳng có gì khác biệt hơn lúc thường. Chúng còn sáng suốt lắm, ăn uống được, ngủ được, chỉ có bất động thôi. chúng trở thành phế vật. Tuy sống đó song chẳng dùng cho việc gì được. Ngoài ra còn làm phiền lụy cho các huynh đệ khác, phải săn sóc chúng. Rồi gia quyến của chúng ngày ngày kêu trời kêu đất, thật là khó chịu. Chúng là những kẻ báo cô, chờ chết, không hơn không kém.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Cho nên người ta thường bảo chết còn sướng hơn sống khổ.

Sách Hồ cười khan:

- Cái đó... nói thì như vậy...

Y lúng túng không biết phải nói làm sao, vừa lúc đó, họ vào đến cửa. Y vọt mình lên trước, vén rèm, mượn động tác đó khỏa lấp cái ngưỡng ngáp.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười, cùng Thân Xương Ngọc và Hoàng Quân Nhã vào nhà. Khách sảnh rất trang nhã, thanh khiết, vào nơi đó, không ai dám nghĩ cho chủ nhân từng là một tay khai thác khách điểm, chuyên bán thịt người.

Sau khi uống chén trà do một đại hán mang ra, Thân Xương Ngọc thốt:

- Tại hạ nhận thấy, kẻ sanh sự đó nếu không phải là một người toan dùng bạo lực mà chia của thì cũng là một cừu nhân mà lão mập họ Trì còn sót lại, mãi đến nay oan nghiệp mới có dịp gặp nhau.

Sách Hồ cẩn thận đáp:

- Sự thật thế nào thì tại hạ không dám võ đoán. Có điều đối phương cao cường quá thì đó là cái chắc, không thể phủ nhận được. Hơn thế địch quá bạo gan, không cần tra cứu xem chủ nhân là ai, vừa đến nơi là đòi cung cấp tiền rồi đánh đập lung tung... ít nhất đối phương cũng phải hiểu rõ chủ nhân có những ai khả dĩ là viện thủ chứ !

Thân Xương Ngọc biết ngay là Sách Hồ ám chỉ về mình. Họ hy vọng, y xuất thủ tiếp trợ họ đối phó với hung thủ. Y cười, cho rằng Sách Hồ quá ngu mới hy vọng một chuyện thừa. Bởi giúp Trì Cung là một việc đương nhiên phải làm, không cần có sự kêu gọi của Trì Cung hay Sách Hồ.

Lệ Tuyết Linh cũng nghĩ như y song vẫn hỏi:

- Viện thủ của Trì chủ nhân là ai thế, Sách tổng quản?

Sách Hồ thoáng bối rối:

- Cái đó... Lệ đại ca biết mà ... chính Thân đại gia chứ còn ai nữa?

Lệ Tuyết Linh a lên một tiếng:

- Vậy à? Thân đại ca sẵn sàng tuốt đao ra trợ chiến sao?

Sách Hồ càng bối rối hơn:

- Tại hạ không dám có ý kiến gì song chắc chắn là Thân đại gia không bỏ rơi bọn tại hạ đâu. Về thực lực thì bọn tại hạ còn lâu lắm mới gây nổi khó khăn cho đối phương. Chỉ còn có mỗi lối thoát cho bọn tại hạ là Thân đại gia ra tay giúp đỡ.

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh hỏi:

- Với giao tình của Thân đại ca và Trì chủ nhân thì khi nào đại ca lại bàng quan tọa thị, phải không Sách tổng quản?

Sách Hồ vui vẻ ngay:

- Lệ đại ca nói phải quá! Đại nghĩa mà!

- Dĩ nhiên là các vị sẽ yêu cầu và Thân Xương Ngọc sẽ chấp nhận sự thỉnh cầu đó. Nhưng tại sao Sách tổng quản không nói thẳng ra mà lại còn phải ướm lời thăm dò?

Sách Hổ thoáng đỏ mặt:

- Tại hạ .. không đủ tư cách nói ra sự yêu cầu đó, bất quá tại hạ chỉ nêu lên một hy vọng thiết tha, vậy thôi. Vạn nhất, nếu Thân đại gia thấy khó khăn thì chẳng hoá ra tạo sự ngỡ ngàng cho nhau sao?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Tuy tại hạ giao tình với Trì Cung, song thường gặp mặt Sách Tổng quản thì tổng quản dù muốn dù không cũng là người thân của tại hạ rồi. Như vậy giữa chúng ta đâu còn có sự gì mà phải ngại ngùng nữa.

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Ta xem Trì Cung cũng không phải là mẫu người thích khách sáo!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đương nhiên, y là con người bộc trực nhất trần đời!

Mọi người cười vang.

Lệ Tuyết Linh lại hỏi:

- Sách tổng quản nói là sự tình xảy ra trong thành nhưng thực sự ở đâu?

Sách Hổ nghe hỏi vội vàng đáp nhay.

- Sòng bạc đó ở Hồng Khẩu Phụ. Hiện giờ chủ nhân của tại hạ đang ở đó để xử lý mọi việc.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Căn cứ tho lời của tổng quản thì gã đó quả là một tay cao thủ hiếm có trên đời. Ta e rằng lão Trì không đối phó nổi đâu.

Nghe Thân Xương Ngọc nói như vậy, Sách Hổ mừng thầm trong bụng. Vì y biết rằng Thân Xương Ngọc sẽ tiếp trợ cho chủ nhân của y rồi.

Sách Hổ liền tán thêm:

- Con người đó có võ công như thế hẳn là phải là một tay hữu danh. Thực tình mà nói thì tại hạ chỉ cần có được một nửa võ công của hắn thôi là cũng đủ thoả nguyện rồi.

Thân Xương Ngọc chép miệng:

- Ta tin rằng rồi mình cũng gặp y !

Sách Hổ lộ vẻ cảm kích:

- Thật là phiền chi hai vị quá ...

Thân Xương Ngọc cao giọng:

- Sơn Tây là địa phận của họ Thân này mà. Trì Cung lại là bằng hữu của ta. Chạm đến Trì Cung là chạm đến ta, hoành hành tại Sơn Tây là khinh thường ta. Ta phải thu xếp việc này, chẳng đợi Trì Cung phải mời thỉnh.

Lệ Tuyệt Linh bật cười hắc hắc:

- Lệ Tuyệt Linh này cũng nghĩa bất dung từ !

Hoàng Quân Nhã chợt hỏi:

- Chúng ta lưu lại đây sao ?

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Phải vậy rồi ! Tạm thời trong mấy hôm nữa !

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Cô nương cứ tự tiện cho, cứ xem như ở tại chính nhà mình vậy. Muốn thì thì cô nương cứ hỏi Sách tổng quản, y sẽ lo liệu chu đáo cho !

-----o o O o o-----

(HẾT TẬP II)